

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο υιός 16 χρόνων γυιός του παλαιού και βασιλοπούλου Καταλιανού άρχοντος δόν Ραυόν Γκαρβίλλας υπήρξε Σααβέθρα, ή θραυκίτης κι' ή τρίτητος Ραφαήλ, γαρσάειε μιά μέρα σ' ήνω έσποτο σπείτ. Λίγο έξω από τήν πόλι Χερμοζόλλιο, κάλ γάνει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Πεισματομένους γιά τήν κακοτυχία του σά γαρτιά κάλ πεισματομένους κάλ τού οικουέσποτου, βάζει σφιατά σπείτ, τού πυρσούε κάλ κατόπι μπαίνει στήν Χερμοζόλλιο, καβάλα σ' ένα υπέροχο μισοάγριο έλογο, που κάλ-

μούρισε: —"Όχι... Δέν θέλω νά φύγω από κοντά σας... Έκτός άν με διώξετε έλευεινά... Είμαι όλουμένους... Δίγως γονείς, δίγως φίλους... Μοδ' σπαστε τή ζωή... Σας άνήγκω όλύψωγα!... —Δέν πληρώνωμαι γιά τή υπηρεσία που προσφέρω σ' ήσους κινυβρούσι!... άποκόιθηκε στεγνά ή κυνηγός. —"Ισα-Ισα, τίς πληρώνετε πανάκοιθα!... Ξεφώνισε με λυγμούς άπελπίσιος πεία ή νέος. Να!... Σας τίς πληρώνουν ή φτωχού έυεργετούμενοι σας πανάκριθα, γιατί δέν δέχεστε τήν εύγυμνούση τους... Πάστε πίσω τήν εύεργεσία σας, κύριε... Μοδ' εινε άνώφερος... Δέν ειναι ζητιάνος, νά μοδ' τήν πετσών νευαϊοδώρα στά πόδια... Προτιμώ νά ξαναπέσω στά γέρια τών Έρυθροδέρμων!...

πάξει δικαιωμένα. —Πάστε τον Ι... φρονήσω οι διαδέχτες. —Ένας Βουκόλος, ή Κορνέω, έτοιμάζεται πράγματι νά τού πείη τού ελάσος του, μά ή Ρασαελ πρβιά από τ' άλόγο του, τόν σπαδέι σάν τραγι κάλ γάνεται έρπυτος από τά ύψητα τού τραυμαμένου πλάθους. Ο δικαστής τής Άλσας δόν Ραυόν Γκαρβίλλας υπήρξε Σααβέθρα, ή θραυκίτης κι' ή τρίτητος Ραφαήλ, γαρσάειε μιά μέρα σ' ήνω έσποτο σπείτ. Λίγο έξω από τήν πόλι Χερμοζόλλιο, κάλ γάνει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Πεισματομένους γιά τήν κακοτυχία του σά γαρτιά κάλ πεισματομένους κάλ τού οικουέσποτου, βάζει σφιατά σπείτ, τού πυρσούε κάλ κατόπι μπαίνει στήν Χερμοζόλλιο, καβάλα σ' ένα υπέροχο μισοάγριο έλογο, που κάλ- μούρισε: —"Όχι... Δέν θέλω νά φύγω από κοντά σας... Έκτός άν με διώξετε έλευεινά... Είμαι όλουμένους... Δίγως γονείς, δίγως φίλους... Μοδ' σπαστε τή ζωή... Σας άνήγκω όλύψωγα!... —Δέν πληρώνωμαι γιά τή υπηρεσία που προσφέρω σ' ήσους κινυβρούσι!... άποκόιθηκε στεγνά ή κυνηγός. —"Ισα-Ισα, τίς πληρώνετε πανάκοιθα!... Ξεφώνισε με λυγμούς άπελπίσιος πεία ή νέος. Να!... Σας τίς πληρώνουν ή φτωχού έυεργετούμενοι σας πανάκριθα, γιατί δέν δέχεστε τήν εύγυμνούση τους... Πάστε πίσω τήν εύεργεσία σας, κύριε... Μοδ' εινε άνώφερος... Δέν ειναι ζητιάνος, νά μοδ' τήν πετσών νευαϊοδώρα στά πόδια... Προτιμώ νά ξαναπέσω στά γέρια τών Έρυθροδέρμων!... Κι' Έξαλλος, διακουμένος ή νέος, έρριξε μιά στεγνή θλιθερή ματιά στόν κυνηγό, κάλ τράβηξε άποσαστικα γιά τήν κατσκήνησι τών Κοιγαγών. Η Μενάλη Καρδιά συγκινηθήκε άπροσδόκητα. Ήταν τόσο ελκρινές, τόσο αγαθά κάλ τόσο άφελές τού πρόσωπο τού Καναδού, ώστε ένιωσας άνελέγητη, άσυνήθιστη συμπαθεια γι' αύτόν. Ξεφώνισε λοιπόν με κάποια ζοηρότητα: —Στάσου!... Ο νέος στάθηκε, λαχταρισμένος. —Ζώ μονάχος μου!... έξακολούθησε ή κυνηγός. Η ζωή που θά περάσας μαζί μου θά εινε μελαγχολική ταχεσία κινυβούθης... Κάποια κουφή κάλ θαοσειά θλίψη, που σπυροεί τήν ύπερβί, μά με άνανγκείε νά ξεβουαινω, φρονιτάς μιά θεοτρέλλη, άνουια ζωή... Γιατί νά τήν σμυμεριστής λοιπόν κι' εσύ;... —Γιά νά σμυμεριστώ κάλ τή θλίψη σας!... Άν, έννοείται, μά κένετε τήν τιμή νά μοδ' ένκουστρεύσετε τούς πόσιος σας... Μονήρους του ή λυπημένους κινυβρούσι νά πολλαλήσαστε στά τελευταία... Γι' αύτό κι' ή θεός μάς ώρισε συντόφορος στή μοναξιά σας!... —Στάτα!... υπονοήσιος σκεπτικός κάλ σκυθρωπός ή κυνηγός. Ύστερα, θυθίζοντας τή σκληρή κάλ διαπεραστική ματιά του στά ελκρινή μάτια τού νέου, ρώτησε: —Πώς σέ λέν;... —Ανοιχτόκαδο με όνομάζωον όλοι!... άποκόιθηκε έκείνος. Τό πραγματικό μου όνομα εινε Γεόργιος Τάλμποτ, άπ' τόν Καναδά. Κανένας όμως δέν με ξέρει έτσι!... Όλοι με ρονιάζωον 'Ανοιχτόκαδο... —Πολύ έλκυστικό κάλ σάν γουαλιδικό τά θνωιά σου, σίλε μου 'Ανοιχτόκαρδε!... έπτε ή Μενάλη Καρδιά, γαινελέωντας. Όπώσος, άπόσ ή θηλπος κι' άπόσ έπιμείσις, θεοδωρή με άπό σήμερα άδελφός σου, όπως θά βεσασώ στό έξής κι' έγώ... Έμιποός λοιπόν. Κάι στή ζωή κάι στή Αθάστα, άδέλφω!... Τάν φίλσας θεοσιά στά μάτια, κάως σμυθαζέται τότε νά γίνετα μεταγή άδελφοσπύτων κάλ τωβάρφες με δίνουσι τó γέο. —Κι' στή ζωή κάι στή Αθάστα, άδέλφω!... Ξεφώνισε με λυγνούς κι' ή Καναδάς, σμύγγοντας κι' αύτός τού τίμιο νέου τού απήσους του κάλ φιλιτώντας τον στή μάτια. Με αύτάν τάν τούπο κάλ ύπό έτασις σμυθές, νυκιστήκαν τολ έπίτε γάνου ή Μενάλη Καρδιά κι' ή Ανοιχτόκαδος 'Από τήν ήμέρα έκείνη, δεν σκάσε τήν άδελφική άνήμη τους τó πασαικκότεσο ανηλεπικά δυσσασκείας ή παοεηνησείας. Άνιθίτα, κάθε ήμέρα που πενούσε, δυνάμωκε κάλ περισσότεσο τόν Ιεσθ θεαδύ τών δυά έκλεκτόν αυτών παιδιών τής έρσους. Τήν ήμέρα λοιπόν αυτή, ή ουδ φίλοι έτυγε νά πέρσω θύματα μιάς θρασυτάτης κλοπής. Ο πα-

—Τι σκέπτεσαι τώρα να κάνεις, ύστερα απ' τή σκληρή πέτρα που δοκίμασες, σχετικά με τó κινυβυνόδες κάλ τυχοδιωκτικό έπάγγελμά μας;... Σκέπτεσαι μήπως νά τó παροτήσης;... —"Ισα-Ισα, μαγεύτηκα με αύτό!... Ξεφώνισε ένθουσιασμένα κι' άποσαστικα ή νέος. Η συνκινήσις του με τρασούν κάλ...κάι θέλω άλλωστε νά έκδικήσω τόν άδικο γαμό τού πατέρα μου!... —Δίκιο έχεις!... πεοιοριστήκε νά πη ή Μενάλη Καρδιά, κι' ή αυήτησί των σταμάτησε έδω. —Άνέσας ύστερα, ή Μενάλη Καρδιά τόν άδήςνας σ' ένα άπ' τά πηλιόσθια, τά σκροπισμένα δυά κι' έκεί σέ δίδασκος σπληές καταάνυία του κάλ πηνε από κέ ήλα τó σνετικά έσπείτα κινυβού: "Όπλο, σαχάρι, διή πιστάλια, τούσας κινυβού κάλ πανήδες. Διωνιάς του τα κατόπι, τού είνε άπλή;... —Σοδ' τά ναοίζω... Πάστα, τούσες στή καλό, κι' ή θεός μαδ' σου!... Ο νεαρός Καναδός τάν κούταε κατάματα. Δέν καταλάθαινε τίποτε. Η Μενάλη Καρδιά ναοιγέλιεσε κάλ πρόσθεσε: —Ναι... Σοδ' τά ναοίζω... Σοδ' εινε άπασιάνητα νά τó έπάρνευια... Τά λειβάδια εινε ανοιγτά μπροστά σου. Έχε γειά, κάλ καλή τύχη!... Ο νέος κούσιος έκθαυβος τó κεφαλή του. Με θαοειά θλίψη, με άναφυλλήτα σχεδόν, μουρ-

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

—Τι σκέπτεσαι τώρα να κάνεις, ύστερα απ' τή σκληρή πέτρα που δοκίμασες, σχετικά με τó κινυβυνόδες κάλ τυχοδιωκτικό έπάγγελμά μας;... Σκέπτεσαι μήπως νά τó παροτήσης;... —"Ισα-Ισα, μαγεύτηκα με αύτό!... Ξεφώνισε ένθουσιασμένα κι' άποσαστικα ή νέος. Η συνκινήσις του με τρασούν κάλ...κάι θέλω άλλωστε νά έκδικήσω τόν άδικο γαμό τού πατέρα μου!... —Δίκιο έχεις!... πεοιοριστήκε νά πη ή Μενάλη Καρδιά, κι' ή αυήτησί των σταμάτησε έδω. —Άνέσας ύστερα, ή Μενάλη Καρδιά τόν άδήςνας σ' ένα άπ' τά πηλιόσθια, τά σκροπισμένα δυά κι' έκεί σέ δίδασκος σπληές καταάνυία του κάλ πηνε από κέ ήλα τó σνετικά έσπείτα κινυβού: "Όπλο, σαχάρι, διή πιστάλια, τούσας κινυβού κάλ πανήδες. Διωνιάς του τα κατόπι, τού είνε άπλή;... —Σοδ' τά ναοίζω... Πάστα, τούσες στή καλό, κι' ή θεός μαδ' σου!... Ο νεαρός Καναδός τάν κούταε κατάματα. Δέν καταλάθαινε τίποτε. Η Μενάλη Καρδιά ναοιγέλιεσε κάλ πρόσθεσε: —Ναι... Σοδ' τά ναοίζω... Σοδ' εινε άπασιάνητα νά τó έπάρνευια... Τά λειβάδια εινε ανοιγτά μπροστά σου. Έχε γειά, κάλ καλή τύχη!... Ο νέος κούσιος έκθαυβος τó κεφαλή του. Με θαοειά θλίψη, με άναφυλλήτα σχεδόν, μουρ-

—Σοδ' τα χαρίζω... Πάρτα Ι... έπτε ή Μενάλη Καρδιά.

—Τι σκέπτεσαι τώρα να κάνεις, ύστερα απ' τή σκληρή πέτρα που δοκίμασες, σχετικά με τó κινυβυνόδες κάλ τυχοδιωκτικό έπάγγελμά μας;... Σκέπτεσαι μήπως νά τó παροτήσης;... —"Ισα-Ισα, μαγεύτηκα με αύτό!... Ξεφώνισε ένθουσιασμένα κι' άποσαστικα ή νέος. Η συνκινήσις του με τρασούν κάλ...κάι θέλω άλλωστε νά έκδικήσω τόν άδικο γαμό τού πατέρα μου!... —Δίκιο έχεις!... πεοιοριστήκε νά πη ή Μενάλη Καρδιά, κι' ή αυήτησί των σταμάτησε έδω. —Άνέσας ύστερα, ή Μενάλη Καρδιά τόν άδήςνας σ' ένα άπ' τά πηλιόσθια, τά σκροπισμένα δυά κι' έκεί σέ δίδασκος σπληές καταάνυία του κάλ πηνε από κέ ήλα τó σνετικά έσπείτα κινυβού: "Όπλο, σαχάρι, διή πιστάλια, τούσας κινυβού κάλ πανήδες. Διωνιάς του τα κατόπι, τού είνε άπλή;... —Σοδ' τά ναοίζω... Πάστα, τούσες στή καλό, κι' ή θεός μαδ' σου!... Ο νεαρός Καναδός τάν κούταε κατάματα. Δέν καταλάθαινε τίποτε. Η Μενάλη Καρδιά ναοιγέλιεσε κάλ πρόσθεσε: —Ναι... Σοδ' τά ναοίζω... Σοδ' εινε άπασιάνητα νά τó έπάρνευια... Τά λειβάδια εινε ανοιγτά μπροστά σου. Έχε γειά, κάλ καλή τύχη!... Ο νέος κούσιος έκθαυβος τó κεφαλή του. Με θαοειά θλίψη, με άναφυλλήτα σχεδόν, μουρ-

λαιός έχθρος των Νεγού-Νουτάχ είχε όρκιστή αιώνιο μίσος έναντι των, απ' την πρό 5 χρόνων ημέρα εκείνη, κατά την όποια τόν εξευτέλιον τα ίδια τα παλληκάρια του, έμποδίζοντας τον να σκοτώση τη Μεγάλη Καρδιά και τόν αιχμαλώτο τους Άνοιχτόκαρδο.

Έτσι, κατά τό διάστημα αυτό τών πέντε χρόνων, ό πανούργος, μησίκακος κι' αιομαρχής φύλαρχος, είχε καθιώσσει με διάφορες μηχανογραφίες και οικοκαταρίες να σπειρή τήν έχθρα και τήν παρεξήγησι στα πνεύματα των Κουαγών εναντίον της Μεγάλης Καρδιάς. Κι' όταν τό καθιώσσει έπιτέλους, όταν καθιώσσει έπίσης να δημιουργήση δικό του Ισχυρό κι' άφροισυμένο κώμα, άνάμεσα στους Έρρυθρόδερμους της εκλεκτής αύτης φυλής των Κουαγών—τότε σημαίε πειρά γι' αυτόν ή ώρα της εκδικήσεως κατά τών δυό κυνηγών. Έπί κεφαλή 30 δοκιμασιμένων πολεμιστών του, έκλεψε τις παγίδες των, διαμέλισε σε κομματάκια τους κάστορας που είχαν τσακίρη σ' αυτές—ώστε να άρχισήσθη τό πολιτικό θέημα των—κι' ύστερα κατευθύνηκε σ' ένα κοντινό κι' άγυρο λήμερι του.

Ό σκοπός του ήταν ύπουλος κι' έπιτήδεος. Σίγουρας όκτι ή Μεγάλη Καρδιά κι' ό σύντροφός του δεν θα γίνονταν εύκολα μιά τέτοια προσβολή, πρόβλεπε ότι θα τών κυνηγούσαν. Κι' έτσι έλπιζε να τους παρασηρή από κατάλληλότητα για κρυφές ένδρες εκείνου λήμερι του, για να τους θασασίη και να τους θασατώση σκληρά, τσακωνιάτες τους αιχμαλώτους!...

Κλεινόναι την παρείθησιν αύτη, απαραίτητή για τήν κατανίρη της μελλόλης διηγήςσας, άναρχαρώμασε στα γεγονότα που διακόψαμε άναγκαστικά στο προηγούμενο κεφάλαιο . .

III
ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΗΤΟ

Ό Νεγού-Νουτάχ—ό Άητοκέφαλος—ό πανούργος δηλαδή φύλαρχος τών Κουαγών, μετά την κλοπή τών παγιδιών και τών διαμελισμών τών κάστορων, τράφηξε για τό λήμερι του για να στήση τήν ένέδρα.

Έπιθυμώνας διως να άνακαλύθη εύκολα απ' τους δυό κυνηγούς, έπιτήδεος δεν φρόντισε να εξασανίη ή να υπερδέση τό γην της πορείας του και τών οπαδών του. Τά έβλεπε κανένας άλοφάνος, μέσα στα τσακισμένα ερρόκλαδα και στα ποδοπατημένα ψηλά χοστάσια. Κι' έν κάπου—έπιτήδεος έπίσης—γαίνόντουσαν, οι δυό κυνηγοί δίχως πολλές σκοτούρες τά εξαβάρισαν πιο πέρα.

Ύστερα λοιπόν από λίγη ώρα ίγηνλασία, ή Μεγάλη Καρδιά κοινοτάθηκε άπότομα. Ποτέ άλλοτε, κι' έπί τόσα χρόνια, δεν σεμιάριζε τόν έχθρόν σ' άλειθάσια με τόση εύκολία, όση ή σημερινή! 'Ήξερε πειρά κατά βάθος, όλες τις ασύλληπτες πονηρίες στις όποιες καταφεύγουν οι Έρρυθρόδερμοι, όταν θέλουν πραγματικά ν' άποκρίψουν τό γην τους, και μιά τέτοια ήλιθιότη; έκ μέρους των—όπως εξακρίβωνε τώρα—επείρε στο έμπειρότατο μυαλό του δικαιολογημένες ύποψιες:

—'Η πολλοί έννε, Άνοιχτόκαρδε, ψιθύρισε στο σύντροφό του, κι' έτσι δεν μάς λογαριάζουν ή κάπου μάς έχουν στήσει καρτέρι, για να μάς ξεκάνουν άσφαγια!...

—Χυ!... Έκανε ό άλλος, σκεπτικός. 'Ετσι μοί φαίνεται και μένα... Ό δρόμος τον έννε ίσως, δίχως έλιγμούς, δίχως στροφές και παραπλανήσεις βεζιά κι' άριστέρα... Αυτό έννε ύλοφάνερα παιδί!...

—Καρδιά!... θλαστήμησ ή Μεγάλη Καρδιά. Θέλησαν να κάνουν κάτι τά κοβάνια, μα τό παράκαναν!... Μας πέρασαν για στραβοπούλια, σανάνα... Νουίζουν πως θα πάμε να πέρσουμε στα χέρια των, σαν κουκουβάγιες τό καταμεσημερο!...

—Άκούσε με, Μεγάλη Καρδιά!... ψιθύρισε ό Άνοιχτόκαρδος. Ό Κανόνε καλύτερα να κρούουμε στήν πρώτη σπλιά, πιο κάτω πού θα βρούμε, τά άλογά μας... Ύστερα να κρατήσουμε διαρκώς κοντά μας τά σκυλιά, για ν' άποφύγουμε κανένα γαϊδούρι των παρακάτω... Και να τό ρίξουμε στόν ποδόροδρομο κατόπισ... Μέσα σ' αύτή τη διαβολομένη ζούνγκλα, στήν όποια μπήκαμε, φοβάμαι καρτέρι στήμενο σε κάθε μας θήμα!... —Δίκρο ένεις, σύντροφε!... υοιμρόρισε ή Μεγάλη Καρδιά. 'Εγω μιά τέτοια λύσσα μέσα μου γι' αυτόν τόν βρωμο-Άητοκέφαλο, πού παρασούροι μ' από τό πάθος... Μηρός λοιπόν!...

Στά όκτα λεπτά της ώρας βρέθηκαν μπροστά σ' ένα γάργαρα ποταμάκι, τό όποιο κατάβησε απ' τήν άνηφορία σαν καταρράκτης. Οι δυό κυνηγοί άκολούθησαν για λίγο τήν κρυμμένη σε διαβολικές λόγμες κοίτη του ποταμιού—προς τό μέρος της άνηφορίας—και σε λίγο βρέθηκαν σ' ένα φαράδι, όλόκλειστο από παντού ογεδόν, σπήλαιο. Έκει, στό άγυρο αυτό καταφύγιο, με τήν μονάκριψη εισόδου του κρυμμένη όλόταλα από πελωρούς θράγγους και θλάστρια προτόγνη, μήτηκαν εν ήλιε προσβολές-έις και σιγούριεσαν τά άλογά των. 'Αφού διως τότε έβριζάν άθρονο γλωρό γορτά για να πάν κι' έτοιμαζόντουσαν τώρα να ξανσώθουν από κει, ό Άνοιχτόκαρδος ξεφώνισε με έκπιληξί, κυττάζοντας τό σύντροφό του:

—Τί σοό ήρθε πάλι, Μεγάλη Καρδιά!... 'Εμείς πρέπει να θιασούμε κι' έσύ μοί σ'ότρόφικες χάμο να καπνίση;...

—Μή γίνεσαι όρνο, σύντροφε!... έλεπε ειρωνικά ή Μεγάλη Καρδιά. Με τό να με δασκαλέψης μιά-δυό φορές, αυτό δεν σημαίει και πως τά έξέρεις όλα... Κάτσε λοιπόν πλάι μου να καπνίση κι' έσύ, κι' άκόινος έντωμεταξύ τό μυαλό σου να καπνίση τόν σκοπό μου... Άν, έννοείται, δεν έχεις τί άλλο καλύτερο να κάνης!...

Χαρούμενος ό Άνοιχτόκαρδος για τό κέφι του άναπημένου του συντρόφου, κέρι τό όποιο σημαίει πάντα προμεγέθη σκληρούς κινδύνους, στράθηκε κατάγανια κι' αύτός κι' άρχισε να καπνίση άμίλητος και με έμβριθεία. Ξαφνικά, σε λινό, ξεφώνισε:

—Μάντεψα τή σκέψη σου, Μεγάλη Καρδιά!... Βλέποντας οι Κουαγγαί πως άργώμε να φανούμε, θα γαλαρώσουν φυσικά τό προσεχτικό καρτέρι τους... Κι' έτσι θα τους εξαφιώσουμε έμεις, άντι να μάς εξαφιώσουν με τήν κρυφή ένέδρα τους έκείνοι... Έ; —Μά τήν πιστι μου, Άνοιχτόκαρδε, θα θασμολογώσα με κάριστας τήν έξυπνάδα σου, άν δεν τό είχα κάνει από καιρό!... έλεπε εύθυμα ή Μεγάλη Καρδιά.

Με παρόμοιο ξενίσιαστο ιουθενολόγί, ή ώρα πέρασε άρετά. Οι δυό κυνηγοί πετάχτηκαν όρθοί τώρα, άδειασαν τις στάγες και τά άπομεινάρια του καπνού, χτυπώντας τις πίτες των στόν ύποκόπατο της καραυτίνας των κι' ύστερα σφύριξαν σ'α σκυλιά. 'Αφού θεβαιώθηκαν άλλη μιά φορά για τό σιγούριεμα τών άλόγων και για τήν έπαρκεία του γορταριού των—τά είχαν ποτίσει ήδη, όταν άνέβαιναν τό ποταμάκι—ούόθηκαν ύστερα με τήν κοιλιά και θήκαν απ' τό σπάλιο.

Ό ήλιος έγενισε προς τή δύσι. Οι δυό κυνηγοί θυβίστηκαν μέσα στην άπάτητη σεδόν ζούγκλα, και τό πραγματικό, τό κρισιμο σεμιάρισμα τών ίγυνών των 'Ήδων άγοιες, Βουβή, κρατώντας τά σκυλιά τους απ' τής λαιαμιάς, άλλοτε γλυστοβίζοντας

στό γορτάσιο με τήν κοιλιά κι' άλλοτε σκαρφαλώνοντας στα δένδρα και πηδώντας σαν σκυρουρι από κλαδί σε κλαδί, δεν άφαναν ούτε νουιά άνεξιγιάσσι πριν να προχωρήσουν ένα θήμα. Έχοντας καθώς έπαιπε τό φόβο μάς εξαφνικής ένέδρας, άνοιγαν σαν τσακάλια τά μάτια τους, θοθωναν σαν λαγοί τά αστία τους, έπινιαν τήν άνάσα τους και συμβουλεύόντουσαν, ποίν ξεκινήσουν κάθε φορά, τους άπειρους άόριστους υιθύρους της έοήμου.

Ξαφνικά, τά νουισσιμένα σκυλιά των γαυήλισαν με τήν κοιλιά στο έδαφος κι' άνοιγέκλεισαν άνήσυχα τά ρουθόνια τους δίχως να γυρλώσουν. Νόμιζε κανένας πως τά νοήματα αυτά ζώα έννοιωθαν, ότι ό παρακοικός σιμοτικός γορούβζς των θα προκάλοσε άποια και όμο άνηρωπον ύπάρεσαν!...

Ό Άνοιχτόκαρδος έβριζε τότε ένα διασπεραστικό θέλιμμα όλόγυρά του στο μισόβαιοπο...

Έκει άντίκρου του, μόλις τόια μέτρα μακρύτερα και μισοχωμένους όρθιοι στα ψηλά γορτάσια, θρισκόταν ένας Κουαγγής. Τό κορμί κι' έκείνου ήταν λυγισμένο, τό κεφάλι του ντεμένο προς τά έμπρός, και λιγάκι πλαγιασμένο προς τόν δεξιό του ώμο, για να διευκολύνη τή άκού του, λέε και προαισθανόταν άόριστα τήν προσέγγισι κινδύνου.

Ό Άνοιχτόκαρδος δεν τοιδώς καιρό να θεσασθή καλύτερα. Με ένα πήδημα σφέλοτο, ριγίκτη άπάνω στο καρρασί αυτό τών Κουαγών, τό αναποθύρησε και γούφωσε άτραπιασία στις ταυάλιες τών δακτύλων του τό λαρύγγι του. Κι' ένώ τό νασιό του σνίτριβε τώρα σ' στήθη του Έρρυθρόδερμου, τό μακρόφαθο μαγαρί του γυόνταν ίσαμε τή λαθή στήν καρδιά του και τού τήν έκοβε στα δύο!...

Στιγμιαία λάμψε λύσσα και μίσηος φωτίσε τά σκληρά μάτια του Κουαγγή. Μά ό χλωμός θάνατος τά θόλωσε παρευθός, κι' ό Άνοιχτόκαρδος, σκουσιπίζοντας τό αιματόβρεχτο μαγαρί του στα πλούσια μαλλά τού νεκρού, τό ξανάβαλε στη θήκη του και ψιθύρισε άτάγαρα:

—Ένας ασταξός, λιγώτερος!... Έντωμεταξύ, ή Μεγάλη Καρδιά είχε παρακολουθήσει με διωσιμένη προσήγη όλη αύτή τη φρικιαστική—και τόσο συνηθισμένη—σκηνη. Βλέποντας διως, πως όλα τελειώσαν περιήμουα δίχως να χρεαστή ή έπέμειψα του, έγεννε στόν σύντροφό του να εξακολουθήσουν τήν προχωρήσι τους.

Κι' οι Κουαγγαί δεν ήταν πειρά μακρύτερα. Βλέποντας τους δυό κυνηγούς να άγοούν, όχι μόνονα γαλαρώσαν τό καστόρι τους—όπως είχε όρθά ναμτέμει στο σπάλιο, ή Μεγάλη Καρδιά—άλλα κι' έσθσαν κανονική κατασκήνωσι. Δεν άρκέστηκαν διως και σ' αυτό, αλλά ξενιόασσι τώρα, νομίζοντας πως άνέβαλαν για τήν έπομνη τό κυνηγητό τους οι δυό έχθροι των, είχαν άνώκει και φοπιά!...

Οι δυό κυνηγοί σερντότουσαν με τήν κοιλιά των σφιδια, τόρα. Ξεγώρισαν από μακρύτερα τή λάμη της φωτιάς άνάμεσα σ' αυτούς λόγμες, κι' ένώ προωγούσαν, δεν άδωνε να τσούξη τά ρουθόνια τους ή κινείσα ζαρκιούδι που ψηνόταν.

Άλλο καρρασίό προς τό μέρος των, δεν ύπήρχε τοποθετη-

μένο. Σκαρφάωσα τότε σάν άθόρυβα νυχτά φιντάσματα, επάνω σε μιά πελώρια θέλανιδιά, κι' άρχισαν να προσγγίζουν περισσότερο πρὸς τὴν κατασκηνώσι των Κομαγχῶν. Μεταχειρίστηκαν όμως αὐτὴ τὴν φορά μιά σατανικὴ παυνουργία τῶν Ἐρυθροδέρμων: Τὴν έναερίο δηλαδὴ ὀδοιπορία, ἡ ὁποία ἕως ἀπαίτουσε ὑπεράνθρωπες σφεδρὸν ἐπιδειξιότητες, μακροτάτη πέτρα, ἀτόχη ἀτασάλεια κι' ὑπομονὴ ἀκατάβλητη!...

Πηδῶνας ἔτσι ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, κι' ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο, προσταυόμενοι ἀπ' τὰ πυκνὰ φυλλώματα—τὰ ἐπικινδυνιδέστατα γι' αὐτοὺς συγχρόνως, γιατί με τὸν ψιθύρὸ τους μποροῦσαν νὰ τοὺς προδώσουν—ἔφτασαν ἐπιτέλους σὲ ἓνα ἄλλο θεώρατο πλατάνι.

Σταμάτησαν περὶ ἐκεῖ καὶ κύτταξαν: Κάτω τους, καὶ καμμιὰ δεκαριά μέτρα πρὸ πέρα, ἀντίκρουσαν ὀλοκάβαρα καὶ στίς παραμικρὲς λεπτομέρειές της, τὴν φωτισμένη ἀπ' τὴς λάμψεις κατασκηνώσι των Κομαγχῶν!...

IV

Η ΔΟΝΑ ΛΟΥΘ

Ἄς ἀφήσουμε προσωρινὰ τοὺς δύο κυνηγοὺς μας, νὰ κατασκοπεύουν ἀπ' τὸ ψηλὸ τους πλατάνι τὴν κατασκηνώσι των Κομαγχῶν κάτω, κι' ἂς ἔρθουμε σὲ μερικὰ ἄλλα σπουδαῖα πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας.

Κατὰ τὴν ὥρα περίπου, κατὰ τὴν ὁποία οἱ δύο κυνηγοὶ ἔβγαζαν ἀπ' τὸ σπῆλαιό τους γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἰχνηλασίαν των κατὰ τῶν Ἐρυθροδέρμων,—δηλαδὴ κατὰ τὸ σπουδαῖομα,—μιά ἄλλη σκηνὴ διαδραματιζόταν 20 χιλιόμετρα μακρύτερα: Ἐνα ἄρκετὰ πολυάριθμο καροβάκι λευκῶν, στασιατοῦσε κι' ἔστησε τὴς σκηνές του γιὰ τὴν νύχτα, ἐκεῖ στίς ὄχθες τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Καναδιῶν.

Οἱ ἔνοπλοι ὑπέρηται κι' οἱ μιγάδες γαμβουζῖνοι, οἱ ὁποῖοι γρησίμειαν γιὰ ὁδηγοὺς κι' ἀγωγιάτες τοῦ καροβαίου, ἐξεφῶρτων τὰ 12 μούλαρια τὸν ἀπ' τὰ δέματα τὸν ἀποσκευῶν, μὲ χαρακτηρίσαν μὲ αὐτὰ ἓνα εἶδος κυκλικῆς φράξης. Στὴ μέση του ἄψαναν φωτιά γιὰ τὸ μαγεῖρεμα καὶ γύρω ἔστησαν τὴς σκηνές. Πρὸ πέρα ἐπίσης, καμμιὰ δεκαριά λανθέρους (λογχοφόροι στρατιῶται τοῦ Μεξικανικοῦ στρατοῦ), οἱ ὁποῖοι συνώδευαν τοὺς ταξειδιῶτας, ἐκαθαλλάκιζαν, ἔβγαζαν τὴς σέλλες καὶ τὰ γαλιάνια των ἀλόγων των καὶ τὰ ἄφησαν ἐλεύθερα νὰ βοσκῆζον.

Τότε, ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν λαυθέρους ἀξιωματικὸς, ἓνας ἀρεμιάνος, καμὶν καὶ 25τῆς περίπου λογαγὸς τοῦ Μεξικανικοῦ στρατοῦ, ἔφιπτος ἀκόμη, ἀποσπάστηκε ἀπ' τοὺς ἄνδρας του. Καὶ προσγγίζοντας σ' ἓνα πολυτελὲς φορεῖο, σὸ ὁποῖο ἦσαν ζεμένα δύο στιβαρὰ μούλαρια, ἔσκυψε στήν πορτιέρα, χαίρετῆσε μὲ σεβασμὸ καὶ εἶπε:

—Σε ποῖο μέρος ἐπιθυμῆ ἡ Ἐξοχότης σας, νὰ στήσουμε τὴ σκηνὴ τῆς σενοριτίας;...

—Ὅπου νομίζετε πρὸ ἀσφαλέστερα, λογαγὲ Ἄγκουιλάρ!... ἀποκρίθηκε μιά θαρεπιά φωνή. Καὶ γρήγορα μάλιστα, γιατί ἡ ἀνεπιὰ μου εἶνε σάν πῶμα ἀπ' τὴν κούρασι!...

—Ἄς διαθεβαῖωσι τὴ δόνα Λουθ ἡ ἐξοχότης σας, στρατηγέ μου, ὅτι ὅλα θὰ τελειώσουν στὴ στιγμὴ!... εἶπε ὁ δὸν Ἄγκουιλάρ, κι' ἀπομακρύνθηκε καλπάζοντας γιὰ νὰ δώσῃ τὴς σχετικὲς διαταγές.

Ἡ δόνα Λουθ ἡ ἐξοχότης σας, στρατηγέ μου, ὅτι ὅλα θὰ τελειώσουν στὴ στιγμὴ!... εἶπε ὁ δὸν Ἄγκουιλάρ, κι' ἀπομακρύνθηκε καλπάζοντας γιὰ νὰ δώσῃ τὴς σχετικὲς διαταγές.

Ἡ δόνα Λουθ ἡ ἐξοχότης σας, στρατηγέ μου, ὅτι ὅλα θὰ τελειώσουν στὴ στιγμὴ!... εἶπε ὁ δὸν Ἄγκουιλάρ, κι' ἀπομακρύνθηκε καλπάζοντας γιὰ νὰ δώσῃ τὴς σχετικὲς διαταγές.

Μαζὺ με τὸν στρατηγὸ καὶ με τὴ δόνα Λουθ, μπήκαν τώρα στὴ σκηνὴ τῆς τελευταίας καὶ δύο ἄλλα καινούργια πρόσωπα. Τὸ ἓνα ἦταν ἓνας κωνόκωνδρος στρατιωτικὸς γιατρός τοῦ Μεξικανικοῦ στρατοῦ, ἐκόντας τὸν βαθμὸ τοῦ ἀρχιάτρου—ἀντισυνταγματάρχου. Φοροῦσε πράσινα μαγονιάλια, ἔαθη περροῦκα, ἦταν ἴσαμε 50 χρόνων. Γάλλος τὴν καταγωγή, καὶ λεγόταν Ἐρνώμμος—Βονιφάτιος Ντυρέι. Τὸ ἄλλο πρόσωπο ἦταν μιά τσαχπία, ζωηρὴ καὶ σκανδαλισμένη μιγάς, ἴσαμε 16—17 χρόνων, λεγόταν Φοῖβη, κι' ἦταν καμαριέρα καὶ φίλη συγχρόνως τῆς δόνας Λουθ.

—Χούπτερ!... Χούπτερ!... Ἐξοφῶνισε ἔαφνικὰ ὁ ἀρχιάτρός μας, μόλις μπήκε στὴ σκηνὴ. Τὴ θαλίτσα με τὰ θάνατά μου, σὲ παρακάβω!...

Ἐνας ὑπέροχος γιγαντόσωμος Νέγρος, μὲ χρυσὴ οἰκοσολῆ,

ἰδιαίτερος καμαριέρης τοῦ στρατηγοῦ, φάνηκε ἀμέσως. Ἦταν ὁ Χούπτερ. Ἀκούμησε μὲ θροσκυτικὴ προσοχὴ πλάι στὸν ἀρχιάτρου τὴν περίφημη θαλίτσα του, κι' ὕστερα, θγαντώντας ἔξω ἀπ' τὴ σκηνὴ, ἀγγάρεψε δύο-τρεις γαμβουζῖνους (ἀγωγιάτες), γιὰ νὰ ἐτοιμάσουν τὸ δείπνο των ταξειδιῶτων μας.

—Λοιπὸν, γιατρέ!... ρώτησε νὰ λαγανισμένον σὰν βουθάλι πρὸς διψοῦσε ἀρχιάτρου, ὁ στρατηγός, Πῶς θρίσκεις ἀπόψε τὴν ἀνηψία μου;...

—Ἡ σενοριτία Λουθ εἶνε, ὅπως πάντα της, χαριεστάτη!... εἶπε ὁ γιατρός σκοπιζώντας τὸν ἄφθονο ἰδρώτα του. Γοητευτικὴ, καί... μὰ δὲν θρίσκετε ὅτι κάνει μιά κουφῶτρασι ἀπαίσι;...

—Ὅλοι ἔμπηξαν τὰ γέλια με τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐρώτησι τοῦ ἄμοιρου ἀρχιάτρου, πρὸ ὀλοστρογγυλὸς καθὼς ἦταν, φούσκως καὶ ἐξοφῶσκονε σάν φυσερό σιδηρογυρῶ.

—Ὅχι δά!... εἶπε πονηρὰ ὁ στρατηγός. Κί' ἡ ἀπομὴν ἔξστη εἶνε ὅπως ἡ συνηθισμένως τῶν προηγουμένων ἡμερῶν... Μιά εὐχάριστη δροσοῦλα, δηλαδὴ!...

—Τότε ἡ ἰδέα μου θά εἶνε!... μωρμούρισε ἐξοφῶντας ὁ γιατρός. Καὶ στρέφοντας ὕστερα πρὸς τὴ Φοῖβη, ἡ ὁποία ἐνταμεταξὺ ἔξακολουθοῦσε νὰ ἐξακρίβειται στὰ γέλια, τῆς εἶπε με ἀγαθὴ-ψυχὴ ἀγανάκτησι:

—Ἐοῦ, τί θλίπει τὸ γελοῖο, θρὲ μουσίτσα, καὶ γελᾷς ἔτσι;...

—Ἀσπᾶς τὴν, γιατρέ μου, τὴ θεώτρελλη, καὶ μὴ τῆς δίνεις σημασία!... πετάχθηκε κι' εἶπε ἡ δόνα Λουθ, γελώντας ἕως ἀκράτῆσι κι' ἔκλειν.

—Μπᾶ πού νὰ ἐξεθιδώσετε κι' ἡ δὸς σας τὰ σαγόνια σας, περαχτήρια τῆς Κολάσεως καὶ τοῦ Ὁξαποδῶ!... ἔκανε μὲ προσηγοιητὸν τὸν ὁ γιατρός. Μὰ δὲν ἐπευδύνατε λοιπὸν, στρατηγέ μου;... Θέλετε νὰ με τρελλάων;...

—Ἐμπρός!... Ἐμπρός!... Ἦσυχια πειά!... ἔκανε ὁ στρατηγός στὰ μισοσφάρκα καὶ κατόπιν ράιτησε τὴν ἀνεπιὰ του:

—Λοιπὸν; Κουραφῆστε σήμερα πάλι;

—Ὅχι καὶ τόσο, θεῖε μου!... εἶπε ἡ δόνα Λουθ, πνίγοντας ἓνα γαμουρητό. Συνήθισα πειὰ σὸ εἶδος αὐτὸ τῆς καθημερινῆς ζωῆς, τὴν ὁποία κάνουμε εἰς ἕνα μῆνα τώρα, ὀδοιπορῶντας διαρκῶς... Τῆς πρώτης ἡμέρας, δὲν ἴασι τὸ κρῦθα, ἤμουν σάν πῶμα κάθε θράβυ!...

Ἡ δόνα Λουθ δὲ Βερμουδες ἦταν μιά θελκτικὴ νέα, δεκάτῃ ἕως δεκαεφτά χρόνων τὸ πολύ. Τὸ ψηλὸ καὶ λυγρὸ κορμὴ τῆς ἔδειχνε πρὸς μεγαλίαν, μὰ τὸ ὀλόδροσο κι' ὑπερόχου καλλοῦ τῆς προσώπου τῆς εἶχε ἀκόμη ἐπάνω του μιά ἐντελὴ παιδικὴ κι' ἀγνή ἀφέλεια.

Ἦταν κόρη μιᾶς ἀδελφῆς τοῦ στρατηγοῦ Ἀυδῶσθη σκετικῆς, ὅπως ἄλλες ἡ Ἰσπανοαμερικανίδες τῆς ἀνατῆρας κοινωνίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνῃ, γνώρισε τὴν Ζοὴ μόνον ἀπ' τὴν ρόδινη ὄψη της. Ὁ ἔρωσι δὲν εἶχε ἀκόμη γαδέψει τὴν καρδίαν της, γιατί ἀναθρεμμένη ἀποκλειστικὰ σφεδρὸν σὸ μέγαρο τοῦ στρατηγοῦ—ὁ ὁποῖος τὴ λάτρευε σάν παιδί του—εἶχε συμμεριστὴ γιὰ πολὺν καιρὸ τὴν ἀποτραπηγμένη Ζοὴ του.

Καὶ τώρα, πρὶν ἀκόμη πολλαῖσι νὰ ἐνηλικιωθῆ ἄρκετὰ, ὥστε νὰ γαρὴ λίγο καὶ τὴν κομικὴ κίνησι των ἀριστοκρατικῶν κύκλων στὸς ὁποίους ζοῦσε, ἀκολούθησε πιστὰ τὸν θεῖο της σὸ μωστηριῶδες ταξειδὸ του ἀνάμεσα στίς ἀβέρπνες ἐκείνες ἡμερῆς.

Μὰ ποῖος ἄλλος ἦταν ὁ σκοπὸς τοῦ μακροτάτου αὐτοῦ ταξειδίου;... Τὶ πράγμα ἀνάσπασε μὲ τόση λαγθάρα καὶ μὲ τόση μυστικότητα συγγνώμης ὁ θεῖος της;... Καὶ γιατί εἶχε ἐπιμείνει τόσο νὰ πάσῃ μαζὺ τὴν ὥρασι Λουθ;

Λίνο τὴν ἐννοίασαν ὀ' αὐτῆ, τὴ δόνα Λουθ!...

Εὐτυχιμένη γιὰ τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ Ζοὴ της σὸ ὕπαιθρο, διαρκῶς γοητευμένη ἀπ' τὴς ὀλοήμερες ὀδοιπορῆσι ἀνάμεσα στὰ πρὸ γραφικὰ τοπεῖα, δὲν ζήτησε περισσοτέρα κι' οὔτε εἶχε ἐνοχληθῆ τὸν στρατηγὸ μὲ ἀδίκαιτες ἐρωτήσεις. Ἦταν τώρα μιά ἀμείριμη θελκτικὴ παιδοῦλα, τρισυτηχιμένη μὲ τὸ παρὸν καὶ μὴ βασανίζοντας καθόλου τὸ χαριτόδωτο κεφαλάκι της γιὰ τὸ μέλλον...

Ἡ δόνα Λουθ δὲ Βερμουδες ἦταν μιά θελκτικὴ νέα, δεκάτῃ ἕως δεκαεφτά χρόνων τὸ πολύ. Τὸ ψηλὸ καὶ λυγρὸ κορμὴ τῆς ἔδειχνε πρὸς μεγαλίαν, μὰ τὸ ὀλόδροσο κι' ὑπερόχου καλλοῦ τῆς προσώπου τῆς εἶχε ἀκόμη ἐπάνω του μιά ἐντελὴ παιδικὴ κι' ἀγνή ἀφέλεια.

Ἦταν κόρη μιᾶς ἀδελφῆς τοῦ στρατηγοῦ Ἀυδῶσθη σκετικῆς, ὅπως ἄλλες ἡ Ἰσπανοαμερικανίδες τῆς ἀνατῆρας κοινωνίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνῃ, γνώρισε τὴν Ζοὴ μόνον ἀπ' τὴν ρόδινη ὄψη της. Ὁ ἔρωσι δὲν εἶχε ἀκόμη γαδέψει τὴν καρδίαν της, γιατί ἀναθρεμμένη ἀποκλειστικὰ σφεδρὸν σὸ μέγαρο τοῦ στρατηγοῦ—ὁ ὁποῖος τὴ λάτρευε σάν παιδί του—εἶχε συμμεριστὴ γιὰ πολὺν καιρὸ τὴν ἀποτραπηγμένη Ζοὴ του.

Καὶ τώρα, πρὶν ἀκόμη πολλαῖσι νὰ ἐνηλικιωθῆ ἄρκετὰ, ὥστε νὰ γαρὴ λίγο καὶ τὴν κομικὴ κίνησι των ἀριστοκρατικῶν κύκλων στὸς ὁποίους ζοῦσε, ἀκολούθησε πιστὰ τὸν θεῖο της σὸ μωστηριῶδες ταξειδὸ του ἀνάμεσα στίς ἀβέρπνες ἐκείνες ἡμερῆς.

Μὰ ποῖος ἄλλος ἦταν ὁ σκοπὸς τοῦ μακροτάτου αὐτοῦ ταξειδίου;... Τὶ πράγμα ἀνάσπασε μὲ τόση λαγθάρα καὶ μὲ τόση μυστικότητα συγγνώμης ὁ θεῖος της;... Καὶ γιατί εἶχε ἐπιμείνει τόσο νὰ πάσῃ μαζὺ τὴν ὥρασι Λουθ;

Λίνο τὴν ἐννοίασαν ὀ' αὐτῆ, τὴ δόνα Λουθ!...

